

## EL NACIONALISME AL NOSTRE PAIS

**D**iuen que un país és el conjunt de gent units per una mateixa idiosincràcia, una mateixa cultura, una mateixa llengua i uns mateixos interessos econòmics. Sota aquesta definició es claríssim qup Catalunya és un País. Tota dictadura té com arma fonamental l'opressió i l'esclafamenta de tots aquells moviments que lluiten per les llibertats i les cultures dels pobles. La darrera dictadura espanyola no va ésser una excepció i es va comportar com a tal. Tots recordem la persecució a la que va ésser sotmesa la cultura i la llengua del nostre poble, i l'ignorància en els llibres de text dels anys 40, 50 i 60 de tot el que no fós, escriptors, pintors, etc. "del Imperio". Però les coses en el nostre estat han canviat no tan depressa com molts voldríem, però constantment com altres no volen veure. Hi ha una cosa clara i és que els catalans hem de lluitar per la nostra identitat, i no ens donaran res sense l'esforç dels que creuen que el poble català té una personalitat pròpia i és una realitat històrica.

De totes formes hi ha dues maneres de lluitar; la primera, la clàssica, "la violència". Si seguim l'Història de la humanitat, veurem que han sigut molts els pobles que s'han defensat a cops, i a vegades han aconseguit el que volien, però d'altres, en la seva opinió la majoria, l'únic que han aconseguit és destrucció, mort i enormes dificultats de resorgir de les cendres després de la batalla. Quan en una confrontació bèl·lica es pregunta, qui ha guanyat? La meua resposta és claríssima "No ha guanyat ningú, ha perdut la humanitat, ha perdut

l'home en els seus valors". Hi ha una altra forma de lluitar, la segona, més lenta, més difícil, però (sempre en la meua opinió), molt més segura. "La força de les lletres". "La força de la cultura". No hi ha res que faci més por a les forces imperia-listes, que un poble que llegeix, que pensa, que escriu, que lluita per aixecar el nivell cultural de la gent, que coneix l'història del seu país, i qup sap que guardant els llibres i propagant-los no hi ha força que els pugui aixafar.

Avui dia en el nostre país hi ha gent que, no s'ha mogut per quins interessos, intenta desestabilitzar la situació, engresca a la gent jove molt fàcilment influenciable, però després a l'hora de rebre bofetades mai estan a primera fila, no accepten el diàleg a cap nivell, i el seu esforç per aixecar la cultura i el nivell cultural de la gent és nul. Amb una crítica sempre negativa, ataquen les institucions amb tots els seus grans defectes que evidentment els tenen, però mai donant opcions clares i realitzables, i l'únic que s'aconsegueix és desconcertar una mica l'opinió pública, que ja no sap si ésser bon català vol dir, tirar pedres als quartels de la guàrdia civil o bé pensar, llegir, escriure en català, i conèixer la nostra història tant rica i profunda. "Lluitem, sí, però amb la força de les paraules que sempre sortirà triomfant".

Hi ha un altre fet que no voldria deixar passar per alt. Si pensem en les qualitats de l'home català, llegint la història, veurem que una de les més importants és el seu sentit d'hospitalitat. El català sempre ha rebut bé a la persona que ha vingut de

fora, sempre que ens hagi respectat i hagi vingut en sò de pau, i ha fet tot el possible perquè aquesta persona s'integrés al nostre poble. Pocs som els que ens sentim catalans i en els nostres avant-passats no hi ha algú que ha vingut de fora, sobretot de la resta d'Espanya, i si no haguéssim tingut una bona acollida no seriem nosaltres catalans ni catalanistes. Avui en dia potser estem perdent una mica aquesta virtut i rebutgem a gent que ve d'altres llocs i que no és gens responsable de l'opressió que ha sofert el nostre poble. La Roca és clar exponent s'això, i hem de pensar en la marginació que conscient o inconscient estem fent sobre la gent que (en la seva majoria) han vingut per aconseguir una estabilitat econòmica que en els altres llocs no tenien, i que treien algunes excepcions que sempre hi seran, respecten, accepten i molts inclús s'integren a la nostra cultura i a la nostra llengua.

Jo estic convençut que molta gent estarà en desacord amb el que he dit, doncs bé, jo els repto a que ho diguin, fem servir aquesta revista per expressar el nostre pensament, donem-li vida. Hi ha un grup de gent jove que va començar-la per animar l'ambient cultural del poble, participem-hi. A vegades es pengen cartells pels carrers del poble, cartells que poca gent llegeix. No creieu que si això ho exposéssim a la revista ho llegiria més gent? I si algú no estava d'acord ho discutiria dins d'un marc de convivència i de pluralitat d'idees.

**Jordi Bertran Delmàs**

## EL CASAL DELS AVIS

**A**quí és casa nostra. Es la casa Gran de La Roca. Aquesta casa la van regalar els pobres avis perquè no anessin d'aquí cap allà. Qui la va regalar? No ho sabem. El que sí que sabem és que tots hi podem entrar ben units i agermanats sense rencor ni maldat. Germans, oi que val la pena saber-ho respectar? Per-

què un altre dia, els qui ens vinguin al darrera la puguin disfrutar. Al cap i a la fi a nosaltres no ens costa res. Germans, comencem per respectar als encarregats, al senyor Alcalde que em fa l'efecte que és el principal, a tota la Junta en general i a en Josep del Bar que treballa molt a gust per poder-nos ali-

mentar. Són bons i simpàtics, això no se'ls hi pot treure. Que Déu els beneixi a tots fins a l'eternitat.

I això us ho diu una àvia que té 84 anys.

**Leonor Verbel**